

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΖΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Μια στιγμή αρκεί

*Γιατί πάντα
μια στιγμή αρκεί
για να γκρεμίσει
ό,τι έχεις καταφέρει...
Και τότε, τι απομένει
για σένα;*

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Μια στιγμή αρκεί
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φωτεινή Αζαμοπούλου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Φωτεινή Αζαμοπούλου
Copyright © 2018 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-15-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΖΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΡΚΕΙ

Εκδόσεις Έξη

*Στην ξαδέρφη μου, Κανέλα.
Δεν έχει σημασία που δεν θα το διαβάσει.
Η αύρα του μπορεί να την αγγίξει.*

«Ζητείται κυρία, για την περιποίηση κατάκοιτης, με στοιχειώδεις γνώσεις νοσηλευτικής. Πληροφορίες στο νούμερο...»

Η Κανέλα για έκτη συνεχή εβδομάδα διάβαζε την ίδια αγγελία στην τοπική εφημερίδα, με μπόλικες παραλλαγές. Για πολλοστή φορά γέλασε με πικρία, σχεδόν χλευαστικά, καθώς το σημερινό κείμενο παρουσίαζε ακόμα λιγότερες απαιτήσεις. Είδε κι απόειδε, φαίνεται, η Ευθαλία, πρώην σύζυγος μεγαλοδικηγόρου· μεγάλη δικηγόρος και η ίδια!

Δεν πρόκειται να τη βρεις. Στο υπογράφων. Όσα χρήματα και να διαθέσεις, δεν θα τη βρεις! Γιατί, απλούστατα, δεν θα σου κάνει. Άσε που καμιά δεν πρόκειται να σ' αντέξει.

Ήταν η εποχή λίγο πριν τη μαζική μετανάστευση στην Ελλάδα. Τότε που ούτε στα όνειρά της δεν είχε δει η Κανέλα πως ο τόπος της θα γινόταν η γη της επαγγελίας για πολλούς κατατρεγμένους. Μιλάμε για τα τέλη της δεκαετίας του '80. Τότε που οι γυναίκες, κυρίως σε ένα μικρό ψαροχώρι, ήταν απασχολημένες με το σπίτι, τον άντρα και τα παιδιά τους, τις εξωδουλειές, τα περιβόλια και τα σπαρτά τους.

Δεν είναι Αθήνα εδώ, καημένη! Γιατί δεν παίρνεις τη μάνα σου στο παλάτι που ζεις; Γέρασε. Ίσως και να φοβάσαι μη σου το μαγαρίσει.

Δύο μήνες τώρα ζητείτο η κυρία που θα περιποιούνταν την Ελένη Καρακώστα-Μίχου, την πεθερά της Κανέλας. Η μικρή τους κοινωνία είκαζε πως η Κανέλα δεν έγινε ποτέ αποδεκτή από την πεθερά και την κουνιάδα της και πως

τα αισθήματα αυτά ήταν αμοιβαία. Κάποιοι βέβαια επ' αυτού διατηρούσαν επιφυλάξεις. Το ίδιο και η «περιφρονημένη νύφη», που εδώ και πολλά χρόνια, απ' την αρχή του γάμου της, το ένστικτό της άλλα τής υπαγόρευε. Πράγματι, πεθερά και νύφη έτρεφαν δυνατά συναισθήματα η μία για την άλλη, μα κάποιος ξεροκέφαλος αγαπημένος τους δεν ενέκρινε τη σχέση τους. Έτσι απλά! Στην πορεία δε της ζωής, βγήκαν κι άλλα εμπόδια στη μέση.

Η Ελένη διετέλεσε δασκάλα και μετά τη συνταξιοδότησή της άνοιξε βιβλιοπωλείο στο Ναύπλιο. Είχε πάντα τον αέρα της σπουδαγμένης. Στα νιάτα της από καρδιάς χαμογελούσε μόνο στους ομοίους της, ποτέ στους πνευματικά παρακατιανούς. Εκτός από μερικές εξαιρέσεις. Τους σημαδεμένους, δηλαδή, απ' τη μοίρα. Φταίει ο τυφλός που είναι τυφλός; Για ο κουτσός που είναι κουτσός;! Αυτά είναι της μοίρας τα σημάδια, τα αγιάτρευτα. Και τι περιθώρια προόδου έχει ένας τέτοιος δύστυχος; Όχι! Με εκείνους που μπορούσαν ν' αλλάξουν το ριζικό τους και δεν το έκαναν τα έβαζε η Ελένη. Με τους νέους και τις λανθασμένες επιλογές τους. Διατηρούσε μια ψυχρή ευγένεια με όλους -ένεκα της ανατροφής της- μα πάγωνε το βλέμμα της και τραβούσε το χέρι γρήγορα απ' όσους δεν ταίριαζαν στη σειρά της. Ανασίκηωνε τα φρύδια με υπεροψία, ή παρέμενε ανέκφραστη, σαν να φορούσε προσωπίο. Αργότερα μεταλλάχτηκε! Ένεκα των συμφορών.

Τις ελεύθερες ώρες της, μακριά απ' το βιβλιοπωλείο, έκανε ζωή μοναχική. Χαρακτηριζόταν από μια περίεργη εσωστρέφεια, που δεν την είχε από παλιά. Περνούσε τα απογεύματα και τις νύχτες της ολομόναχη, στο σπίτι της πλάι στη θάλασσα, μια ανάσα δρόμος από το σπιτικό της Κανέλας. Σπάνια δεχόταν επισκέπτες. Την καρδιά και την

εστία της δύσκολα τα άνοιγε. Μία και μόνη εξαίρεση αποτελούσε ένα προσφιλές της πρόσωπο. Ο Άγης, ο εγγονός της. Ο γιος του Αχιλλέα της και της Κανέλας.

Η πρώην δασκάλα καταπιανόταν και με την ποίηση. Ανέκαθεν έγραφε στίχους και είχε χωμένη τη μύτη της μόνιμα σε ένα βιβλίο. Μάλιστα, πριν τη βρουν απανωτές οι συμφορές, είχε στα σκαριά και την πρώτη της ποιητική συλλογή, για να εκδοθεί από μεγάλο εκδότη της Αθήνας.

Η Ελένη ήταν ύπαρξη αμφίρροπη και ενίοτε παρεξηγημένη. Έφταιγε το ψυχρό του χαρακτήρα της και οι άγριες αντιδράσεις της απέναντι στα χτυπήματα. Γιατί, πώς να άντεχε τις απιστίες του συζύγου της; Ευτυχώς, ο Αηγσίλαος πέθανε γρήγορα, απαλλάσσοντάς την από τούτον το βραχνά!

Και ύστερα; Πώς να άντεχε το χτύπημα που της έδωσε ο Αχιλλέας της, στα είκοσι τέσσερα μόλις χρόνια του; Και αυτό το παιδί, μόνο χτυπήματα να την κερνάει! Έξυπνο αγόρι, αν και τεμπέλης, κατά τη δική της ευτυχώς μονάχα κρίση. Μα να παρατήσει τις σπουδές του για να παντρευτεί! Στο πτυχίο; Ήταν φυσιολογικό; Πώς πιάστηκε στα δίχτυα της Κανέλας σε ένα Σαββατοκύριακο; Εμ, βέβαια, κόρη ψαρά! Να μην ξέρει ν' απλώνει και να μαζεύει δίχτυα;! Η μουλωχτή υπηρετιούλα στο σπίτι του αδελφού της!

Η Κανέλα ήταν από ένα ψαροχώρι στα σύνορα σχεδόν της Αργολίδας με την Αρκαδία. Έφτασε με τη βάρκα του πατέρα της, του Ηλία του ψαρά, απέναντι στο Ναύπλιο για να εργασθεί, μα κυρίως για να γλιτώσει απ' τις αγριοφωνάρες του. Γιατί η Κανέλα ήταν τσαχπίνα και όμορφη, άγρια νιότη! Είχε κλείσει την άνοιξη τα δεκαεπτά και με τις γνωριμίες του Ηλία μπήκε στο σπίτι ενός ζευγαριού, το οποίο έχαιρε ιδιαίτερης εκτίμησης στην πόλη του Ναυπλίου.

Η κοπέλα έπιασε δουλειά σαν συνοδός της κυρίας Χαράς, που ήταν ανέκαθεν αδύναμη, φιλάσθενη, και συχνά-πυκνά έμενε μόνη. Ο σύζυγός της, ο κύριος Αγαμέμνων, ήταν αγιογράφος και συντηρητής εικόνων. Καθηγητής της Ιστορίας του Βυζαντίου, σπουδαγμένος σε Αθήνα και Παρίσι. Ο ίδιος, όμως, αυτή του την ιδιότητα σαν να την είχε ξεχάσει τα τελευταία χρόνια. Τόσο τον είχαν απορροφήσει τα θεία και οι απεικονίσεις τους με τα πινέλα και τα χρώματα στις τοιχογραφίες. Ο Αγαμέμνων ταξίδευε διαρκώς, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, κάνοντας εξαιρετικά καλαίσθητες μορφές αγίων, σε ναούς και ξωκλήσια.

Έφτασε, λοιπόν, η Κανέλα στο ωραίο αρχοντικό, μες στην καρδιά της ιστορικής πόλης του Ναυπλίου, με μια βαλιτσούλα στο χέρι και ένα σφίξιμο στην καρδιά, λαχναρισμένη από τα τόσα σκαλοπάτια που έπρεπε να ανέβει στο στενό δρομάκι. Κοριτσάκι άβγαλτο, με τις στοιχειώδεις γνώσεις του Δημοτικού. Νοικοκυροπούλα, όμως, και χαρωπή και πότε-πότε, καθ' ότι και στην εφηβεία, με την πονηριά στο βλέμμα.

Άνοιξε την αυλόπορτα, διέσχισε την πλακόστρωτη αυλή, ανέβηκε τα δύο σκαλοπάτια και τότε μόνο κοντοστάθηκε με δισταγμό, αναστενάζοντας βαθιά. Πάνω-κάτω γνώριζε ποιои την περιμένουν και ήξερε πως καλύτερη τύχη δεν υπήρχε. Έτσι, ξαναπήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε το ρόπτρο της ξύλινης εξώπορτας. Δευτερόλεπτα μετά, η πόρτα άνοιξε.

«Καλημέρα», την υποδέχτηκε ένα ωραίο παλικάρι, λεπτό και ψηλό, με πυκνά ψαρά μαλλιά και κάτι μάτια!

Παναγία βόθθα, σκέφτηκε τότε η Κανέλα, τέτοια μάτια, τέτοια ομορφιά!

Μάτια γκριζα και μεγάλα, πανέξυπνα, σαν του αετού, ελαφρώς σχιστά, με κάποια υπεροψία πιθανόν στα βάθη τους, μα και με φως!

Ο νεαρός, που πιθανότατα αντιλήφθηκε την αμηχανία της, την κοίταζε χαμογελώντας και το σπάνιο φως στο βλέμμα του άστραψε ακόμα περισσότερο. Την κοίταζε συνάμα και κάπως περιπαιχτικά.

«Εσύ είσαι η Νέλλη;» τη ρώτησε με έναν ιδιαίτερο τόνο τρυφεράδας στη φωνή.

«Η Κανέλα», μουρμούρισε το κορίτσι διορθώνοντάς τον και γνέφοντας συνάμα καταφατικά. Αδύνατον να επεκταθεί στη θεωρία της για το υποκοριστικό της. Αδύνατον να αρθρώσει δεύτερη λέξη. Μόνο δάγκωσε τα χείλη της με μανία, δείχνοντας την ενόχλησή της για το «Νέλλη».

«Εγώ είμαι ο Αχιλλέας», αυτοσυστήθηκε ο νεαρός και της πρότεινε το χέρι του, ενώ το χαμόγελο διαγραφόταν ακόμα στα χείλη του, λες και διασκέδαζε με τις εκφράσεις στο πρόσωπο του κοριτσιού.

«Ο αρχαίος Έλληνας θεός;» αναρωτήθηκε σιγανά εκείνη, σαν να ήταν μόνη, και η καρδιά της κόντευε να σπάσει.

«Ε, όχι κι αυτός! Αν και εκείνος δεν ήταν ακριβώς θεός, αλλά ημίθεος», τη διόρθωσε το παλικάρι.

Τα 'χασε πióτερο η Κανέλα και τράβηξε απότομα το χέρι της από το δικό του.

Τι θέλω και μιλάω! σκέφτηκε, νιώθοντας παρεξηγημένη. Θεός ως προς την εμφάνιση εννοούσε, όχι ως προς την υπόσταση, μα φαίνεται ο τρόπος που το εξέφρασε επιδεχόταν και αλλιώςτικη ερμηνεία.

«Εγώ είμαι ένας απλός και ταπεινός θνητός, ο γιος του Αηγσίλαου και της Ελένης. Πέρασε μέσα, οι θείοι μου σε περιμένουν. Ανυπομονούν να σε γνωρίσουν».

Από εκείνη τη μέρα, η Κανέλα ξέφυγε από την κόλαση που ζούσε τόσα χρόνια και πήρε μεταγραφή κατ' ευθείαν για τον παράδεισο. Άφησε πίσω της τη μιζέρια και την τραγική οικογενειακή της κατάσταση και αφοσιώθηκε στην κυρία Χαρά, η οποία την αγάπησε αμέσως. Το ίδιο και ο κύριος Αγαμένων.

Η Κανέλα είχε περάσει πολλά βάσανα. Όλα ξεκίνησαν όταν σκοτώθηκε η μάνα της. Ατύχημα. Δυστύχημα, από ένα απλό στραβοπάτημα στη σκάλα. Έπεσε απ' το εικοστό σκαλί του δίπατου σπιτιού τους, κάτω, στο πλατύσκαλο, με τα κούτσουρα που κουβαλούσε σκορπισμένα γύρω της. Εξαιτίας του βάρους τους έχασε την ισορροπία της και πέφτοντας, χτύπησε στη βάση του κρανίου. Ο θάνατος επήλθε ακαριαία.

Τη βρήκε ο άντρας της, ο Ηλίας, γυρνώντας μεσημεράκι απ' το περιβόλι. Την κοίταζε ώρα ασάλευτος, σαν χαζός. Όταν πήρε να αντιλαμβάνεται την τραγική κατάληξή της, άρχισε να ουρλιάζει και να οδύρεται. Απ' τις φωνές του ξεσπκώθηκε όλο το χωριό. Τα παιδιά ήταν στο σχολείο. Ο Αντώνης, σχεδόν στα δεκαπέντε, πήγαινε στη Δευτέρα Γυμνασίου, και η Κανέλα, που μόλις είχε κλείσει τα δώδεκα, στην Έκτη Δημοτικού. Από εκείνη τη στιγμή, το σπίτι τους βυθίστηκε στο πένθος και τα γιατί.

Η κηδεία κανονίστηκε για την επόμενη μέρα το πρωί. Παγωμένο, άγριο και βάρβαρο εκείνο το πρωινό του Μάρτη. Το δάκρυ ίσα που προλάβαινε ν' ανχίσει στις ρίζες των ματιών κι αμέσως πάγωνε, γινόταν σταλακτίτης. Και οι καρδιές των ανθρώπων της αδικοχαμένης Χριστίνας πάγωσαν παρατεταμένα. Του Ηλία, του Αντώνη, της Κανέλας και της Τασίας, της αγαπημένης θείας τους και αδελφής της μάνας τους, που έκτοτε δεν έφυγε στιγμή απ' το πλευρό τους.

Από εκείνη τη μέρα η Κανέλα πήρε την κατάσταση στα χέρια της, μόλις δώδεκα ετών. Βρέθηκε να εκτελεί χρέη νοικοκυράς και να στηρίζει αδελφό και πατέρα. Είχαν χάσει και οι δυο τα νερά τους, τη ρότα τους. Ειδικά ο πατέρας, που έκτοτε έκανε καλύτερό του φίλο το κρασί. Μέρα-νύχτα τριγύρναγε μεθυσμένος, σαν φάντασμα. Δεν του έμεινε μυαλό ούτε για τη δουλειά.

Η Κανέλα, με τα νέα δεδομένα, ούτε λόγος να ξαναπάει σχολείο. Άπιαστο όνειρο ήταν. Όχι πως το 'βαλε βαρύ καμμό. Το αντίθετο. Ένωσε πως απαλλάχτηκε από ένα μεγάλο βάσανο, το διάβασμα. Δεν ήταν κακή μαθήτριά, έπαιρνε πολύ εύκολα τα γράμματα, μα το ίδιο γρήγορα τα βαριόταν. Έκανε τις εργασίες της μόνο γιατί από μικρή είχε αυξημένο μέσα της το αίσθημα της ευθύνης. Μα τώρα πια τα πράγματα άλλαξαν. Τώρα συγκεντρωνόταν στα κλάματα της οικογένειας και στο θρήνο για το χαμό της μάνας.

Η ίδια έκλαιγε τη νύχτα στα κρυφά. Ούτε ν' ακούγεται, ούτε να φαίνεται απ' τους άντρες. Γιατί οι άντρες λιποψυχούν στα δύσκολα, αποδιοργανώνονται πλήρως και πέφτουν σε απάτητο βυθό. Και τότε χρειάζονται κάποιον για να τους ξαναβγάλει στην επιφάνεια. Όλα ετούτα της Κανέλας της τα υπαγόρευε η γυναικεία της φύση και η θεία Τασία. Η μία και μοναδική, εξ αίματος, συγγενής τους. Γιατί όλοι οι λίγοι υπόλοιποι συγγενείς, τόσο του Ηλία

όσο και της Χριστίνας, βρίσκονταν μακριά. Είτε στην Αυστραλία και στη Γερμανία, είτε ψηλά στους ουρανούς ή βαθιά στα Τάρταρα...

Η θεία Τασία έγινε δεξί χέρι, καθοδηγητικό στα οικιακά για την Κανέλα, και αριστερό, της καρδιάς, της πίστης και της ελπίδας στα ψυχολογικά και στα πεσμένα ηθικά όλης της οικογένειας. Καθημερινά έδινε το παρών και τις νύχτες αποτραβιόταν στο σπίτι της, δίπλα ακριβώς απ' το δικό τους.

Ο Ηλίας, από την άλλη, τα βράδια βούλιαζε στη μπουκάλα. Τις μέρες καθάριζε λίγο το μυαλό του με τους καφέδες κι έτρεχε πανικόβλητος, ντάλα μεσημέρι, να μαζέψει τα δίκτυα. Τα δίκτυα του ψαρά, που αρμυρίζαν νυχθημερόν μες στα βαθιά νερά, τα δάκρυα και τ' αναφιλητά του.

Έτσι πέρναγαν οι μέρες και σκάλωναν οι νύχτες, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, δύο ολόκληρα χρόνια. Τον τρίτο χρόνο, όμως, κάτι ταρακούνησε τα λιμνάζοντα νερά. Στο σπίτι η είδηση έπεσε σαν αστροπελέκι. Ο αδελφός της Κανέλας έβγαλε πασαπόρτι, ναυτικό φυλλάδιο, και στο άψε σβήσε ξεπόρτισε για τα καράβια, με τη βοήθεια του καπετάν-Γιάννη, του συγχωριανού τους.

Ο Ηλίας, που άλλα όνειρα είχε για το παιδί του, έπεσε για δεύτερη φορά να πεθάνει. «Ρε, καλέ μου, ρε χρυσέ μου, εσύ θα σπουδάσεις! Στα καράβια θα σε στείλω;» Και τι δεν του είπε και δεν του έταξε, μπας και του αλλάξει γνώμη. Το αποτέλεσμα, όμως, μηδέν. Αμετάπειστος ο νεαρός. Το μπάρκο ήταν στα σκαριά και η πορεία προδιαγεγραμμένη. Δεκαεπτάρης, αμούστακος ακόμα, μα με το νου του στο φευγιό. Γιατί ο Αντώνης, από τότε που έφυγε η μάνα τους, κοιμόταν και ξυπνούσε με το ίδιο όνειρο. Να μπαρκάει. Να μην αισθάνεται την απώλεια. Εγωιστής ως το κόκαλο. Καλό παιδί, ευαίσθητο, μα στα δύσκολα κοίταγε μόνο τον εαυτό του. Να κάτσει να σκεφτεί για τον πατέρα, την αδελ-

φή, τη θεία; Σιγά! Αυτοί τον μαράζωναν κάθε μέρα όλο και περισσότερο πνίγοντάς τον στα πρέπαι, ενώ ο Αντωνάκης ήτανε γεννημένος για άλλα πράγματα, μεγάλα, έτσι ένιωθε. Για αυτό έριξε μαύρη πέτρα πίσω του. Είκοσι ολόκληρα χρόνια μαυρίλα και σκοτάδι!

Στην αρχή έγραψε γύρω στο μήνα, ένα γράμμα θαλασσοκουνημένο. Ζαλίστηκε η Κανέλα για να βγάλει άκρη. Σαν να διαισθάνθηκε, όμως, πως ο αδελφός της δεν ήταν ευχαριστημένος και μέσα της φώλιασε η ελπίδα. Αν δεν του *αρέσει, θα γυρίσει*, σκέφτηκε και περίμενε με αγωνία το δεύτερο γράμμα, το οποίο άργησε πολύ περισσότερο απ' το πρώτο, αφού έφτασε μετά από δύομιση μήνες. Στρωτή η γραφή του αυτή τη φορά, ευανάγνωστη, μα σε μεριές-μεριές το χαρτί έμοιαζε ξερό και το μελάνι μισοσβησμένο. Φαίνεται το 'χε με πολλά δάκρυα ποτισμένο ο Αντώνης, γιατί ήταν το τελευταίο του. Η τρίτη ειδοποίηση ήρθε μέσω του τηλεγράφου, από τον ίδιο τον καπετάνιο. Βρισκόντουσαν στη Βραζιλία και ο Αντώνης τους δεν θα ξανανέβαινε στο καράβι. Ο ίδιος έδωσε το τελεσίγραφο στον καπετάνιο, ο οποίος το πήρε για χωρατό στην αρχή και δεν έδωσε βάση. Όταν, όμως, μάτια, τον περίμενε ολόκληρο πλήρωμα δυο μερόνυχτα να φανεί, ο έξυπνος ο καπετάνιος συνέλαβε το νόημα. Ο Αντώνης δεν χωράτευε. «Άντε βρες τον τώρα!» ξεφύσαγε αγανακτισμένος. «Τεράστια χώρα, η Βραζιλία, απέραντη! Πού να τον ψάξω;» Άσε που και να γνώριζε, πάλι δεν θα μπορούσε να αποτρέψει τον Αντωνάκη να αναζητήσει την τύχη του σε μακρινές πατρίδες. Απλά κάποιος έπρεπε να αναλάβει και τούτη την ευθύνη. Στην προκειμένη, εκείνος που τον βοήθησε να μπαρκάρει.

Η μόνη ευθύνη, όμως, που ανέλαβε τότε ο καπετάν-Γιάννης, ήταν να ειδοποιήσει τον δύστυχο πατέρα και την άτυχη αδελφή. *«ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΛΑΘΡΑΙΑ*

ΒΡΑΖΙΛΙΑ ΣΤΟΠ», έγραφε μόνο το σύντομο τηλεγράφημα. Αλλά και τι άλλο να έγραφε; Σάμπως ήξερε αν ήταν καλά ή δεν ήταν; Όλα ήταν πιθανά και άκρως ανησυχητικά. Βέβαια, δεν ήτανε αλήτης ο Αντώνης! Πληγωμένη ψυχή ήταν, που έψαχνε απεγνωσμένα να βγει απ' τη μιζέρια.

Η αδερφή τσακίστηκε στα δύο. Ένας ογκόλιθος πλάκωσε άξαφνα την ψυχή της. Πώς να το διαχειριστεί όλο ετούτο το ανάθεμα η δεκατετράχρονη Κανέλα; Έχασε τη μάνα, τώρα να χάσει και τον αδελφό; Γιατί; Ποιον πείραζε κι έπρεπε να πληρώσει τόσο σκληρά;

«Ποιος είπε, μάτια μου, ότι πληρώνουν μόνο εκείνοι που πειράζουν τους άλλους; Συνήθως το αντίθετο γίνεται!» είπε η θεία Τασία. Μόνο που η Κανέλα ήταν πολύ μικρή για να το εμπεδώσει. Δεν είχε νοτίσει ακόμα το πετόσι της από το άδικο, ώστε να μάθει να πορεύεται μ' αυτό!

Το κορίτσι φύλαξε σαν εικόνισμα τα γράμματα του Αντώνη και δεν πέρασε μια μέρα που να μην καρτερούσε το επόμενο, το οποίο, όμως, δεν ήρθε ποτέ.

Μια στιγμή αρκεί για να αλλάξει το πεπρωμένο σου

Έρωτας ξεκινά σε μια στιγμή, με την πρώτη ματιά. Όταν τα βλέμματα ανταμώσουν και μέσα τους ξεπηδήσει μια φλόγα που σιγοκαίει και δεν σε αφήνει λεπτό να σουχάσεις. Και αν είσαι τυχερός και ο ερωτάς γίνει αγάπη, τότε αυτή η φλόγα μεταμορφώνεται σε πυρκαγιά ικανή να κάψει οποιονδήποτε αντισταθεί στο διάβα της... Ακόμα και σένα τον ίδιο...

Κάπως έτσι ξεκίνησε και ο έρωτας του Αχιλλέα με την Κανέλα, σαν ανταμώθηκαν για πρώτη φορά. Μα έπρεπε να μείνει κρυφός, γιατί αυτή η γυναίκα δεν του άρμοζε. Ήταν φτωχή, ενώ αυτός μεγαλωμένος μέσα στα πλούτη μιας οικογένειας που ήθελε πάντα να βαδίζει σύμφωνα με τα πρέπει μιας κοινωνίας σκληρής και απρόσωπης. Εμπόδιο στη σχέση τους, η μάνα του, η οποία δεν είχε σκοπό να αφήσει τον γιο της να πέσει στα δίχτυα μιας μικρής πλανεύτρας.

Μα η ζωή και ο θάνατος δεν υπολογίζουν τα θέλω και τα όνειρα των ανθρώπων. Ο Αχιλλέας πρέπει να παλέψει για την αγαπημένη του, να κινήσει γη και ουρανό για να την κάνει δική του. Θα απαρνηθεί τη μάνα του και μόνος θα προσπαθήσει να χτίσει ένα μέλλον όπως ακριβώς το ονειρεύεται. Μα αρκεί μόνο αυτό; Ποιες αποκαλύψεις στις ζωές τους θα προσπαθήσουν να τους κλέψουν το μερίδιο στην ευτυχία; Ποια τραγικά συμβάντα θα υψωθούν στο δρόμο τους για να τους συντρίψουν; Πόσα χρόνια θα περάσουν – μια ολόκληρη ζωή αλήθεια – για να δουν αυτό που πεισματικά αρνούνταν;

Και τότε, το μόνο που απομένει για να συνεχίσουν, είναι η αλήθεια που κρύβουν μέσα τους.

ΕΛ0030
ISBN 978-618-5240-15-8

9 786185 240158